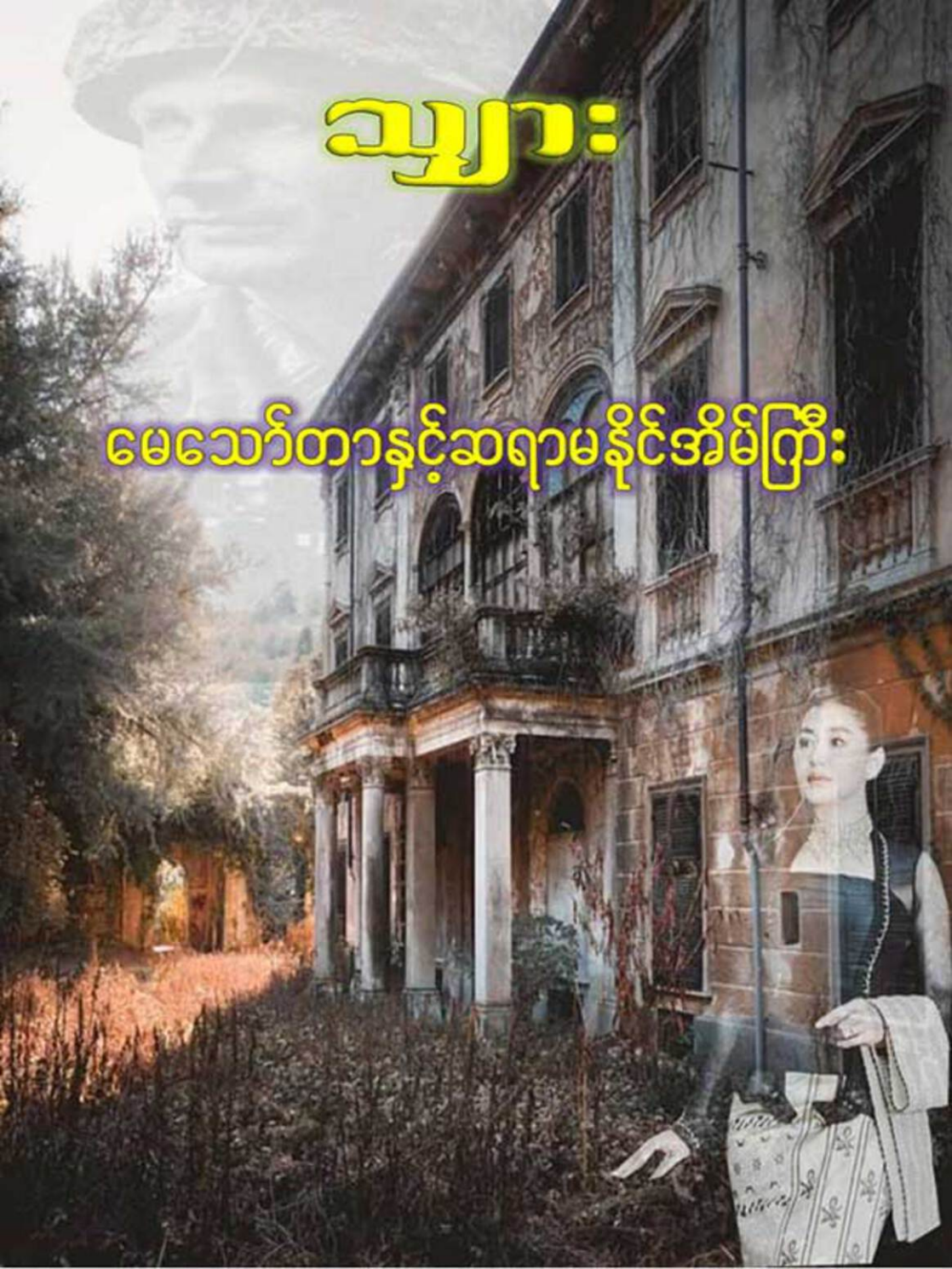

သျှား

မေသော်တာနှင့်ဆရာမနိုင်အိမ်ကြီး

မေသော်တာနှင့် ဆရာမနိုင်အိမ်ကြီး

မြပွင့် ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ကြားရသော စန္ဒရားသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ။

"ချစ်သမျှကို မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံး လေးဆူဒီပါ သီတာရေ မြေဆုံး
စေသား xxxxx"

ချစ်သမျှကို သီချင်းအား သာယာငြိမ့်ညောင်းစွာ သီဆိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံကို ကြားနေရသည် မြပွင့်၏ ခင်ပွန်းသည် မှ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သည်။ ။ ယခု နယ်မြို့လေး တစ်မြို့တွင် ရှိသော အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ကို ကုမ္ပဏီမှ ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ကုမ္ပဏီမှ ဟိုတယ်ဖွင့်ရန် အတွက် သူမခင်ပွန်းကို တာဝန်ယူပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူမလည်း ခင်ပွန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

အိမ်ကြီးသည် ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အတော် ကျယ်ဝန်းသည်။ ။ သူမတို့ လင်မယားလည်း အိမ်ကြီးကို အခန်းဖွဲ့များ ခြံဝင်းများကို ပြင်ဆင်ရင်း ထိုအိမ်ကြီး၏ သင့်တော်သော အခန်းတစ်ခု အတွင်းတွင် နေခဲ့သည်။ ။ ထိုအိမ်ကြီးကို ရောက်သည့် အချိန်မှ စ၍ မြပွင့်စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ခံစားနေရသည်။ ။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် လည်း ထိုအိမ်ကြီးမှ ချစ်သမျှကို

ပတ်ပျိုးကို သိဆို၍ စန္ဒရားတီးသံများ ကြားရသည် ။ ဒီသီချင်းသံကို ကြားနေရတာ နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိပြီ ဒီနေ့တော့ မြပွင့်သီချင်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပဲ အသံလာရာသို့ သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည် ။ အိမ်ကြီး၏ အဝင်ဝ ဧည့်ခန်းကြီးတွင် စန္ဒရားကြီး တစ်လုံး ရှိသည် ။ ထိုနေရာမှ လာသော အသံဖြစ်မည်။ ဒီလောက် ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ကြီးကို ဘယ်မိန်းမက လာ၍ စန္ဒရား တီးနေတာလဲ။ သူခိုးဆိုလျှင်လည်း စန္ဒရားဝင်မတီး လောက်ပါဘူး။ အနားတွင် အိပ်မောကျနေသော ခင်ပွန်းသည် ကို ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသဖြင့် မနှိုးရက် ။ သူ့ခမျာ တစ်နေ့လုံး အိမ်ပြင်ဆင်ဖို့ အလုပ်သမားများ တရုံးရုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာ။ ဒီအချိန်လေးပဲ အနားယူ ရတာမို့ မနှောင့်ယှက်ချင်သဖြင့် မိမိဘာသာ ထွက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည် ။ မြပွင့် ခြေသံကို ဖြည်းညင်းစွာ နင်း၍ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူမ အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းမည့် လှေကားရင်းမှ နေ၍ စန္ဒရားရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးစ ကာလက မင်းကတော်ဝတ်စုံ ဖြစ်သည့် မှန်ဇာအင်္ကျီလက် ခေါင်းလောင်းနှင့် ပိုးဘရိုက်တ်ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မင်းကတော် ဆံထုံး ခပ်မြင့်မြင့် ထုံးထားသည့် အပြင် လက်ဝတ် ရတနာများ လည်း ဆင်မြန်းထားသည် ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျောပေး ထိုင်ကာ စန္ဒရား တီးခတ်နေတာကို တွေ့လိုက် ရသည် ။

"ဟင်"

"ဘယ်သူလဲ ညအချိန်မတော် ငါ့အိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ စန္ဒရားတောင် တီးနေလိုက်သေး"

မြပွင့်လှေကားမှ ဆင်း၍ ထိုအမျိုးသမီး နားသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှော

က်လာခဲ့သည် ။ ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးအား

"ဒီမှာ ရှင် ဘယ်သူလဲ ဘာလို့ ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်ပြီး စန္ဒရားတီး နေရတာလဲ အခု ချက်ချင်း ထွက် ... ထွက် ..."

"အား"

မြပွင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ ကြမ်းခင်းပေါ် လဲကျသွားသည် ။ အကြောင်းမှာ ကား ထိုအမျိုးသမီးသည် မြပွင့်ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လာရာ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းသည် မီးလောင် ထားသကဲ့သို့ ပျက်စီးနေပြီး သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ကာ ကြည့်ရှု၍ မရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည် ။

"သွား ... ထွက်သွား ... ဒါငါ့အိမ်" ထိုအမျိုးသမီးသည် အသံဩဩ ကြီးဖြင့် မောင်းထုတ် နေတာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မြပွင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ သွားမိသည် ။

"မြပွင့် ... မြပွင့် ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

သူမ၏ အော်သံကြောင့် ခင်ပွန်းသည် က နိုးလာသည် ထင်။ အပေါ်ထပ်မှာ ပြေးလွှား နေသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရပြီး လှေကားရင်းသို့ သူမ၏ ခင်ပွန်း ရောက်လာတာကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည် ။

"မြပွင့် မြပွင့် ... ဟင်"

ခင်ပွန်းသည် က လှေကားရင်းမှ ရပ်၍ သူမ၏ အမည်ကို ခေါ်လိုက်စဉ် သူမအနားတွင် ရပ်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပျက်စီးနေသော အမျိုးသမီးအား တွေ့လိုက်သည် ထင်။ ခင်ပွန်းသည် ၏ မျက်နှာတွင် လည်း အံ့ဩ ထိတ်လန့်မှုများကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုစဉ်

"ဟင် ကို ... နောက်မှာ "

မြပွင့် ခင်ပွန်းသည် ကို အသံကုန် အော်ဟစ် သတိပေးလိုက် ပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ ထင်သည်။ ။ ခင်ပွန်းသည် ၏ နောက်ကျောတွင် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များ ခန္ဓာကိုယ် အပြည့် ထိုးကာ ကိုယ်ဗလာနှင့် ပုဆိုး ခါးတောင်းကျိုက်ကာ သျှောင်ထုံး ထုံးထားသော လူကြီးက သူ၏ တင်းပုတ်ကြီးနှင့် မြပွင့်၏ ခင်ပွန်းသည် ကို ထုချ လိုက်လေ တော့သည်။ ။

"အား ... ကို"

မြပွင့် အသံကုန် အော်ဟစ်ကာ လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်၍ အားလုံး မှောင်အတိ ကျသွားခဲ့သည်။ ။ သူမနားထဲတွင် ကြားနေရသည် က တော်လဲသံကြီးများ ကဲ့သို့ အော်ဟစ်သံများ ၊ ရယ်မောသံများ နှင့်

"ထွက်သွား ... ထွက်သွား ..."

"ငါတို့ အိမ်က ထွက်သွားကြ"

"သော်တာ ငါတို့ ဒီတစ်ခါ တာဝန်ကျတာ မြို့ပေါ်ဆိုတော့ တော်တော် ဟန်ကျတယ် ပထမ တာဝန်ကျတုန်းကတော့ ဟိုးလူသူ မနီးတဲ့ ရိုးမတောစပ်နားက ရွာမှာ စုန်းမတွေနဲ့ နပန်းလုံး နေရတယ် ခုတော့ မြို့ပေါ်ဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်လေး တဝီဝီနဲ့ ဖလမ်းဖလမ်း ထလို့ ရပြီ"

ခိုင်မာနွယ် တစ်ယောက် သူမတို့ ယခုတာဝန်ကျသော အလုပ်ကို သဘောကျကာ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် ပြောဆိုနေသည်။ ။

"ညည်း အပျော်ကြီး ပျော်မနေပါနဲ့ ဦး အခု ငါတို့ ပြင်ရမယ့်အိမ်က မြို့စွန်နားမှာ ရှိတာတဲ့ "

"အမလေး မိခြူးရယ် ဘယ်လောက်ပဲ မြို့စွန့်ကျကျ ငါတို့ တာဝန်ကျ ခဲ့တဲ့ တစပြင်ရွာတို့ ခေါစာကုန်း ရွာတို့ လောက်တော့ မဆိုးဘူး ထင်ပါ တယ်အေ"

"ဒါနဲ့ တို့ ပြင်ရမှာ ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးဆို"

မေသော်တာ မေးမြန်းသဖြင့် ခြူးကိုနှင့် ခိုင်နွယ်တို့ က အချင်းချင်း စကား ပြောဆိုနေရာမှ ရပ်ကာ

"အေး အင်္ဂလိပ်ခေတ်ထဲက အဆောက်အအုံတဲ့ ဒီလို အဆောက်အ အုံ အကြီးကြီးကို တာဝန်ယူ ပြုပြင်ရမှာ ဆိုတော့ ငါတို့ အတွက်လည်း လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ ကောင်းကောင်း ရမှာ အမှန်ပဲ"

မေသော်တာ၊ ခိုင်နွယ်၊ ခြူးကိုနှင့် စန္ဒာဝင်းတို့ ဟာ တစပြင်ရွာနှင့် ခေါစာကုန်းရွာရှိ လုပ်ငန်းများ ပြီးစီးပြီးနောက် မြို့ပေါ်မှာ ရှိနေသည့် သူ မတို့ ၏ အဖွဲ့အစည်း ရုံးဆိုက်ရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြရသည် ။ သူမတို့ အား နောက်လုပ်ငန်းများ တာဝန်ခွဲဝေရာတွင် ပထမ တစ်ခေါက်က ဝေးလံ ခေါင်ဖျားသော ဒေသများ သို့ သွားထား ရသောကြောင့် သူမတို့ ကို ပြန် လည် ငွေကွက်သော အားဖြင့် ယခုအခါ မြို့ပေါ်ရှိ လုပ်ငန်းများကို တာဝန် ချပေးသည် ။ ယခုလုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းမှာ ပျက်စီး ယိုယွင်း နေသော ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးအား ပြုပြင်၍ မြို့တော်ခန်းမ တစ်ခု တည်ဆောက် ရန် ဖြစ်သည့် အတွက် လုပ်ငန်းကြီး၍ သူမတို့ အား သုံးယောက် တာဝန် ယူခိုင်းရာ ခြူးကို၊ ခိုင်နွယ်နှင့်မေသော်တာတို့ တာဝန်ယူ ကြရသည် ။ စ န္ဒာဝင်းကတော့ တခြား လုပ်ငန်းခွဲတစ်ခုမှာ တာဝန်ကျသဖြင့် လူချင်း ကွဲသွားကြသည် ။

"ဆရာမလေးတို့ ရောက်ပြီဗျ ဟိုရှေ့က အိမ်ကြီးပဲ"

မေသော်တာ ကားဆရာ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ ကြည့်မိတော့ အင်္ဂလိပ်

ခေတ်က ဥရောပစတိုင် ခန့်ညားလှသည့် နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး။ အိမ်အပြင်ဘက် နံရံများ တွင် နံရံဆေးများ ကွာကျကာ ပျက်စီးနေသော်လည်း သူ့ခေတ်သူ့အခါက ရှိခဲ့သော ခန့်ညား ထည်ဝါမှုများကိုတော့ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်နိုင် ပါသေးသည် ။ အိမ်ကြီးဟာ မြို့အစွန်ကျရာ ဘက်တွင် ရှိနေပြီး ခြံဝင်းကလည်း အတော်အတန်ပင် ကျယ်ဝန်းလှသည် ။ တောင်ကုန်းမို့မို့လေး ပေါ်တွင် တည်ရှိသောကြောင့် သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပြီးပါက အလွန်ပင် ကြည့်ကောင်း လိမ့်မည်ဟု မေသော်တာတွေးတော နေမိသည် ။ ထိုအိမ်ကြီးရှေ့ကို ရောက်တော့ သက် ဆိုင်ရာ မြို့မိမြို့ဖများ ၊ လူကြီးများ ရောက်နေကြသည် ။

"ဟော ဆရာမလေးတို့ ရောက်ကြပြီ"

"ကဲ ဒါကတော့ ဆရာမတို့ ကို ပြောထားတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ"

ဟု ဆိုကာ အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူကြီး တစ်ဦးက အိမ်ကြီး အတွင်းအပြင် လိုက်၍ ပြသည် ။ မေသော်တာ အိမ်ကြီးထဲ စဝင်လိုက်လျှင်ဖြင့် သူမ၏ ဆဋ္ဌမအာရုံက သတိပေးသည် ထင်။ စိတ်ထဲ ထိုင်းမှိုင်းသွားပြီး အနက်ရောင် အခိုးအငွေ့များကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ဟင် ...ဒီအိမ်က ဘာလဲ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်း ကျယ်ကြီးတွင် တော့ စန္ဒရားကြီး တစ်လုံးက ခန့်ညား ထည်ဝါစွာ ဆီးကြိုနေသည် ။

"အိမ်ကြီးကတော်တော်ကျယ်တာပဲ ဒါကို မြို့တော်ခန်းမ လုပ်ချင်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမလေး မြို့မှာ ခန်းမဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိသေးဘူး ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်ပြီး ခန်းမအဖြစ် ဆောက်လုပ်ဖို့ အစိုးရကို စာတင်ထားတာ အခုမှ ပဲ ဆောက်လုပ်ခွင့် ဘတ်ဂျက် ကျတော့တယ်"

မေသော်တာ အိမ်ကြီးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရင်း

"ဒီအိမ်ကြီးကို ဘယ်သူ ပိုင်တာလဲ"

မေသော်တာ မေးမြန်းတော့ ထိုလူကြီးက အနည်းငယ် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ။

"အရင်တုန်းကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ပိုင်တာပါ ဟိုတယ် ဖွင့်မလို့ တောင် လုပ်သေးတယ် နောက်တော့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်တယ်မသိဘူး ဒီအိမ်ကြီးကို ရရာဈေးနဲ့ ပြန်ရောင်း တော့တာပဲ၊ ဝယ်မယ့်လူကလည်း မရှိဘူး၊ နောက်တော့ အဲဒီ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံရပြီး ဘဝ ပျက် သွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးက ပိုင်ရှင်မဲ့သွားတယ် အဲဒီနောက်တော့ အစိုးရက ဒီအိမ်ကြီးကို ပြည်သူပိုင်အဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့တယ် အခု ဒီအိမ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားရမယ့် အတူတူ အများ ပြည်သူ အကျိုးရှိအောင် မြို့တော်ခန်းမ ဖွင့်မလားလို့ "

"အင်း ... ဒီအိမ်ကြီးကို အဲဒီကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်က ဘာကြောင့် ပြန်ရောင်းရတာလဲ ဝယ်မယ့်လူကကော ဘာကြောင့် မရှိတာလဲ"

မေသော်တာ သိချင်၍ ပြန်မေးရာတွင် ထိုလူကြီးက မျက်နှာပျက်ကာ ဖြေရ ခက်သွားဟန်ဖြင့် "အင်း ... အဲ" လုပ်နေ၏။

"ဦးလေး ဟိုဘက်က ဘာလဲ စစ်တပ်လား"

ခြူးကိုက အော်၍ ခြံဘေးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

"အင်း ဟုတ်တယ် ဒီနားမှာ တပ်ပဲရှိတယ် ဒီနေရာက ကျန်တဲ့ အိမ်ခြေတွေနဲ့ လှမ်းတယ်"

"ဪ"

ခြူးကိုက အိမ်ကြီးကို စပ်စပ်စုစု လိုက်မေးနေသဖြင့် ထိုလူကြီးက သူမ အမေးကို မဖြေနိုင်တော့ပဲ ခြူးကိုဘက် အာရုံပြောင်း သွားသည်။ ။

"ကဲ ဆရာမလေးတို့ တည်းခိုဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ နေရာ သွားရအောင်"

"ဟင် ကျွန်မတို့ က ဒီမှာ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး လား"

" မဟုတ်ဘူး ဆရာမလေးတို့ ရဲ့ အိမ်ကြီးနောက်က တိုက်ပုလေးမှာ ဆရာမလေးတို့ နားဖို့ ပြင်ဆင် ပေးထားတယ်"

ခြူးကိုနှင့် ခိုင်နွယ်တို့ က အိမ်ကြီးမှာ နေရမည် ထင်နေတာ ဖြစ်မည် ။ အိမ်နောက်ဘက်က တစ်ထပ်တိုက် ကလေးမှာ နေရမည် ဆိုတော့ မျက်နှာ စူပုပ်ပုပ်နှင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား ကြသည်။ ။ ထို့နောက် သူမတို့ ကို အိမ်ကြီး နောက်ဘက်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်လေး ထဲတွင် နေရာထိုင်ခင်းများ ပြင်ဆင် ချထားပေးသည်။ ။

"မြို့ထဲကို ဒီကနေ ၅မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရုံပါပဲ တအား အဝေးကြီး မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမလေးတို့ ရဲ့ ၊ ဆရာမလေးတို့ လိုအပ်တာ ခိုင်းလို့ ရအောင် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါး ကုလားလင်မယားနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးထားမယ်"

"ဟေ့ မူတူးနဲ့ အမိနာ လာကြဦးကွ" ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီးက သူမတို့ တိုက်ဘေးနားရှိ သစ်သား ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို လှမ်းကြည့်၍ အော်ခေါ်သည်။ ။ ထိုအိမ်လေးပေါ်မှ မည်းမည်း ကြုတ်ကြုတ်နှင့် ကုလား လင်မယား ဆင်းလာသည်။ ။

"ကဲ မူတူးနဲ့ အမိနာ ဒီဆရာမလေးတွေက တာဝန်နဲ့ လာတာ ငါတို့ မြို့အတွက် ဒီနှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးကို မြို့တော်ခန်းမအဖြစ် ပြင်ဆင်

ပေးမဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ဆရာမလေးတွေပဲ ဆရာမလေးတွေ လိုအပ်တာကို မင်းတို့ လင်မယားက အနီးကပ် အကုန် လုပ်ပေးရမယ် ကြာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဆရာမလေးတို့ လိုတာရှိရင် ကုလားတို့ ကို ခေါ်လိုက်နော် ဟိုဘက် အိမ်မှာ ကုလားတို့ အမြဲရှိတယ် သိလား"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ထို့နောက် တာဝန်ရှိ လူကြီးများ ပြန်သွားကြသည် ။ သူမတို့ သုံးယောက်သား ရေးမိုးချိုး၍ စားသောက်ပြီးနောက် စောစောစီးစီး အိပ်စက်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုတစ်ထပ်တိုက် အိမ်လေးထဲ တွင် ပင် ရေချိုးခန်း အိမ်သာကော မီးဖိုချောင် ထမင်းစားခန်း အကုန် ပြည့်စုံစွာပါသည် ။ လျှပ်စစ်မီးလည်း ရသဖြင့် သူမတို့ သုံးယောက် တော်တော် ပျော်သွားသည် ။ သူမတို့ သုံးယောက် မနက်ကျမှ ပဲ ဈေးသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဒီနေ့တော့ ဖြစ်သလိုပဲ စား၍ အိပ်လိုက်ကြသည် ။ ရေခဲသေတ္တာ တစ်လုံးပါ စီစဉ် ပေးထားသည့် အတွက်လည်း သူမတို့ သုံးယောက် တော်တော် ဟန်ကျသွားသည် ။ မနက်ကျမှ ဟင်းစားများ သွားဝယ်၍ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားရန် သူမတို့ တိုင်ပင် နေကြသည် ။ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေနေသဖြင့် စိတ်ပျော်ရွှင်နေသော သူမတို့ သုံးယောက်သား အိပ်ရာထဲတွင် မအိပ်နိုင်သေးပဲ ပေါက်ပေါက်ဖောက် ထိုင်စကား ပြောနေကြသည် ။

"ကဲ သယ်ရင်းတို့ အိပ်ကြစို့ရဲ့ ညဉ့်နက်နေပြီ ဒီမှာ ၁၀ နာရီကျော်ပြီအေ့"

"အေး ဟုတ်သား အချိန်တွေကလည်း အကုန် မြန်လိုက်တာ"

"ကဲ ဒါဆိုလည်း အိပ်ကြစို့"

သူမတို့ ထိုနေ့က စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်စက်ရင်း မေ
သော်တာ တစ်ယောက် အိပ်ပျော်လှပျော်ခင်တွင် သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ချစ်သမျှကို မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံး လေးဆူဒီပါ သီတာရေမြေ ဆုံး
စေသား xxxxx အိုဘယ် မမုန်းပါတော့နိုင် ကပ်လုံးဆုံးတိုင် xxxxx"

"ဟင် ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူ သီချင်း ဆိုနေပါလိမ့်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ခိုင်နွယ် ခြူးကို အိပ်ပြီလား"

"ဟေ ဘာလဲ"

"အိပ်သေးဘူး ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ကြားလား နားထောင်စမ်း သီချင်းသံ ကြားရတယ်"

ခိုင်နွယ်နှင့်ခြူးကိုလည်း နားစွင့်ထားရာ သီချင်းသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလို
က် ရသည် ထင်။

"အေး ဟုတ်တယ်ဟ"

"ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူဆိုနေတာလဲ မသိဘူးနော်"

"သေချာ နားထောင်စမ်း သီချင်းသံက အိမ်ကြီးက လာတာဟ ပြီး
တော့ စန္ဒရားတီးပြီး ဆိုနေတဲ့ အသံ မလား"

"အေး ဟုတ်တယ်နော် သော်တာ"

"ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းက လူကြီးတွေ ပြောတော့ အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မ
နေဘူးဆို"

"အေးလေ"

"ဪ သိပြီ ဟိုဘက်အိမ်က ကုလားမလေ အမီနာ ဖြစ်မယ်"

"ဟဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က ကုလားမလေးက ဒီလောက် အသံကောင်းပျံ့မလား"

"အေး အဲဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ"

"ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်မှ မေးရအောင် အိပ်ကြမယ်"

သူမတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာ ပြောဆိုရင်း ပြန်အိပ်ဖို့ ပြင်သည် ။ သူ မအိပ်မပျော်ခင် သီချင်းသံကို နားစွင့်နေမိသည် ။ စန္ဒရား လက်သံကော အသံရှင်ကပါ အလွန် ကောင်းသည် ။ ရှေးဟောင်း ဓာတ်ပြား တစ်ချပ် နားထောင် နေရသလိုပင်။

မနက်ခင်း စောစောထ၍ သူမတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ဈေးသွားကြသည် ။

"ဟဲ့ ဟိုအိမ်ကြီးကို ပြန်ပြင်ကြမလို့ ဆို"

"အေးလေ မြို့တော်ခန်းမ လုပ်မလို့ တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ဆရာမလေးတွေပါ ရောက်နေပြီဆိုပဲ"

"အမလေး သူတို့ မို့လို့ မကြောက်မရွံ့အေ"

ဈေးထဲတွင် ပြောဆိုနေသံများကို ကြားတော့ သူမတို့ သုံးယောက် သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည် ။

"အန်တီ အန်တီ" ခြူးကိုက သွက်လက်စွာ ထို အတင်းတုတ် နေသော မိန်းမကြီး နှစ်ဦးအား လှမ်းခေါ်သည် ။

"ဟေ"

"အန်တီတို့ ပြောနေတာ မြို့စွန့်က အိမ်ကြီးလား"

"အေး ဟုတ်တယ်လေ"

"အဲဒီ အိမ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ဟင်သမီးတို့ က ဧည့်သည် တွေ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ သမီးတို့ က ဒီရောက်တာ မကြာသေးလို့ ပါ"

"အေး အဲဒီအိမ်ကြီးက တကယ့်ရာဇဝင်နဲ့ လေ သရဲခြောက်လိုက်တာမှ ပက်ပက်စက်စက်ပဲ"

"ဟင်"

"ရှင်"

"ဘယ်လို"

"ဟဲ့ သော်တာမရေ လာပြန်ပြီ သရဲတဲ့ " ခိုင်နွယ်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောသည် ။

"ငါတို့ သွားတဲ့ နေရာမှန်သမျှ တစ်ခုမှ လည်း အကောင်း မရှိဘူး"

ခြူးကို ကလည်း ငိုသံစွက်ကာ ရေရွတ်သည် ။

"အန် ... အန်တီ သရဲက ဘယ်လို ခြောက်တာလဲဟင်"

ခြူးကိုက ငိုသံပါကြီးနှင့် ရေရွတ် နေသည့်ကြားမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်သေးသည် ။

"သရဲမှ တကယ့် နှစ်ဆွေးနေတဲ့ နှစ်ဆွေးသရဲ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က သရဲ"

"ရှင်"

"အဲဒီအိမ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်က အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်
မင်း တစ်ဦးလေ အဲဒီ အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်မင်းက ဗမာ အမျိုးသမီး တစ်
ဦးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ် အဲဒီအမျိုးသမီးကိုလည်း သူက တော်တော် ချစ်ခဲ့
ပါတယ် နောက်တော့ အဲဒီ အရေးပိုင်မင်းက ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်တယ်မသိ
သူမိန်းမကို သူသတ်တယ် တစ်အိမ်သားလုံးလည်း အသတ်ခံရတယ်
ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအိမ်မှာ ပဲ ဆွဲကြိုးချပြီး သေသွားတယ်
"

"ရှင်"

သူမတို့ သုံးယောက် ပြိုင်တူ အာမေဍိတ်သံများ ထွက်သွားကြသည်။

"နောက်ပြီး ပိုင်ရှင် တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် ပြောင်းလာခဲ့ကြတာ ဘယ်
ပိုင်ရှင်ကိုမှ ကောင်းကျိုး မပေးဘူး အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်မိတဲ့ လူမှန်သမျှ
သေရင်သေ မသေရင် ဘဝပျက်ပဲ။ အိမ်ကြီးကို ပြည်သူပိုင်အဖြစ် မသိမ်း
ခင်က နောက်ဆုံး ပိုင်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီက သူဌေးလည်း ကုမ္ပဏီဒေါ်လီခံ
ပြီး ဘဝပျက် သွားတယ်။ အဲဒီ အိမ်ကြီးမှာ နောက်ဆုံး နေသွားတဲ့ အင်ဂျင်
နီယာ လင်မယားလည်း သေတာပဲ"

"ရှင်"

မေသော်တာတို့ သုံးယောက် ဈေးမှ အပြန် ထိုအန်တီကြီး စကားကို
ပြန်ကြားယောင်ရင်း သုံးယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာ ခဲ့ကြ
သည်။